

ที่มาของนวัตกรรมแก้ปัญหาเด็กอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้

“ปัญหาเด็กอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ เป็นปัญหาระดับชาติ”

อาจารย์ไชนันท์ เอสเอ

ขอขอบคุณทาง SCB มูลนิธิสยามกัมมาจล และเพื่อนร่วมชะตากรรม วันนี้นั่นที่เป็นโจทย์ใหญ่ที่สุด คือ ผอ. 2 ท่าน แล้วก็ขอบคุณ สน. 2 ท่านมากเลยคะ ทุกครั้งที่ผมเวทีและมี สน.มา เรารู้สึกอุ่นใจมาก เพราะหากเราส่ง การบ้าน สน.ท่านก็จะช่วยดูแลต่อไปนะคะ เรายังก็ตื่นเต้นมากที่ได้มาเจอครูภูมิภาคอื่นๆ ส่วนตัวเองอยู่ในจังหวัด ชายแดนภาคใต้ มีต้นแบบครูภาษาไทยท่านหนึ่งเป็นคุณครูที่ทำให้รู้สึกอยากสอนภาษาไทย จึงเลือกเรียนคณะ ศึกษาศาสตร์เอกวิชาภาษาไทย และตั้งปณิธานว่าจะต้องไปสอนใน 3 จังหวัด ซึ่งเขาอาการโคม่ามากกว่าอาการที่ อาจารย์เล่ามาเมื่อสักครู่นี้เยอะมากเหลือเกิน เพราะฉะนั้นจึงเชื่อว่าของท่านมีแผลเล็กนิตเดียวเอง ที่โน้นเราแผล ใหญ่ เราเยียวยามาแล้วได้ ถ้ามีวินัย และทำตามโปรแกรมของเรา ก็โอเคได้มา 100% ก็จะมีบ้างที่ออกนอกกลุ่มนอก ทาง แต่กลับมาทัน

วันนี้เรามีทีมวิทยากร 4 คน ท่านแรกคืออาจารย์ร้อฮานิง จากศูนย์การศึกษาพิเศษ

ที่จังหวัดสตูลเราเพิ่งทำโมเดลมา 1 โมเดล เราใช้เครื่องมืออ่านออกเขียนได้ 1 ตัว ซึ่งนำมาให้พวกท่านด้วย เป็นหนึ่งเครื่องมือ เราตั้งสมมติฐานว่าเราเชื่อว่าสตูลจะต้องผ่าน 90% เพราะสตูลเป็นจังหวัดเดียวใน 5 จังหวัดที่ไม่มี ปัญหาเรื่องนี้เลย จากการรายงานนะคะ ปรากฏว่าเราเอาไปให้โรงเรียนเอกชน เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ตามเกณฑ์ ก่อนนะคะอยู่ที่ประมาณ 80% อ่านได้แค่ 20% เองจากเกณฑ์ของเราที่สูงมาก คือปัจจุบันเราลดเกณฑ์จนไม่เหลือ อะไรแล้ว แล้วก็บอกว่าเด็กผ่าน พอเด็กผ่านทำให้ผลสัมฤทธิ์มันเหมือนทุกวันนี่เพราะเกณฑ์มันต่ำจนไม่ สามารถวัดได้ว่าเด็กมีความรู้หรือเปล่า แต่ที่เราเอาไปใช้ เกณฑ์สูงมาก เราให้คุณครูรอกคะแนะนำการประเมินเสร็จ เราไม่ให้ครูประเมิน เราประเมินเอง ตั้งคณะกรรมการประเมินแล้วเราก็ให้ครูรอกคะแนะนำ มีแบบนี้คะ เด็ก 400 กว่าคนในโรงเรียน หมายเหตุไว้ข้างหลังว่ามีเด็กพิเศษประมาณ 80 คน เขาเขียนว่าบกพร่องทางการเรียนรู้ อันนี้คือ โรงเรียนลงมติให้เองว่าเป็นเด็กพิเศษเพราะกลัวว่ามันจะมีผลกระทบต่อคุณภาพโรงเรียนว่าทำให้เด็กอ่านไม่ออก เยอะ คราวนี้นั่นคือการยอมรับความจริง เราเอาข้อมูลกลับไปให้ คุณครูประจำชั้นห้องนั้นจะรู้เลยว่าอ่อนอะไร แล้ว ครูจะแก้ปัญหาตัวเองอย่างไร

อีก 2 ท่านที่มาช่วยเป็นฝ่ายเทคนิคของเรา อาจารย์ชัชวัญญู ท่านสอนอยู่วิทยาลัยชุมชนปัตตานี อีกท่านคือ อาจารย์ชัชฎพรพรรณ ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการประเมิน ท่านอยู่กับ สมศ.มาตลอด ตอนนี้เป็นคุณครูแล้ว สอน ปฐมวัยเช่นเดียวกัน พวกเรา 4 คน จะอยู่กับพวกท่านทั้ง 3 วันและอีก 5 วันที่เข้มมาก วันนี้จะไม่เข้มก่อนเพราะ เดี่ยวกิจกรรมที่ 2 จะไม่มากนัก

ขอขอบคุณทางสยามกัมมาจลที่ตอบรับเข้าร่วมกิจกรรม เพราะอุดมการณ์เราอันเดียวกัน คือถ้าเกิดว่าไปซี
อปบั้ง ให้เงินไป แล้วกลับบ้านแล้วจบ ทางอาจารย์ไซหนักก็จะไม่มาช่วยเหมือนกัน ดังนั้นถ้าเกิดว่าจะช่วยทำงาน
กันจริงๆ มันต้องต่อเนื่องเป็นซีรีส์ มันต้องมีเฟสการพัฒนา มันต้องมีกิจกรรม มันต้องมีการติดตาม ต้องมีความ
ต่อเนื่อง นั่นคือกิจกรรมของเรา ให้คำมั่นสัญญาว่าจะเป็นน้องที่ช่วยให้พี่ๆ ประสบความสำเร็จตามความคาดหวัง
ที่ตั้งใจไว้ และจะเป็นพี่ให้น้องๆ เดินไปให้ถูกต้องในการสอนภาษาไทยนะคะ

จากการอ่านโปรไฟล์ของหลายๆ ท่านที่ส่งไปให้ ก็เชื่อว่าทุกท่านมีความตั้งใจที่จะสอน แต่มันอาจจะม
อะไรเล็กๆ น้อยๆ นะคะ ก็ขออนุญาตมาเล่าสู่กันฟังในเรื่องของโมเดลที่เราทำกันในภาคใต้ก่อน จริงๆ เด็กเรา
ต่างกันเยอะนะคะ แต่เป็นเด็กชายชอบเหมือนกัน แต่ของท่านใช้ภาษาอะไรกันบ้างคะ มีภาษาเขมรนะคะ แล้วคุณครู
พูดเขมรไหมคะ พูดคะนะ ส่วนโรงเรียนวัดปราโมทย์มีภาษาอื่นไหมคะ ไม่มีนะคะ จริงๆ แล้วตัวแปรทางด้านภาษา
เขาถามว่าเป็นตัวแปรใหม่ ดูของทางใต้ก่อนนะคะ ไม่มีค่าทางนัยยะเลยคะ แต่เราโมนอว่ามี เป็น คือเราพยายาม
อยากจะให้มันเป็น เดี่ยวเราลองมาดูสิ่งที่ทำกันมานะคะ

วันนี้ในโครงการ CONNEXT ED ของเรานะคะ กิจกรรมวันนี้เราจะมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือไปด้วยกัน
ไปได้ไกล อย่างไม่ต้องไปด้วยกันนะ เพราะว่าลงเรือลำเดียวกันแล้ว มาลงโมเดลนี้ เพราะฉะนั้นสิ่งที่ต้องทำคือมี
จุดมุ่งหมายเดียว กิจกรรมที่จะทำใน 3 วันนี้เป็นกิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมายเดียวกัน ถ้าเกิดว่าเราสามารถผ่านกิจกรรม
ใน 3 วันนี้ได้ เฟสหน้าสบายคะ แต่ถ้าเกิดใน 3 วันนี้อยู่แบบอึดอัด มีความรู้สึกที่ไม่อยากทำแล้ว เราจะไปต่อใน
กิจกรรมที่ 2 ไม่ได้เลย เพราะกิจกรรมที่ 2 หนักกว่านี้ 10 เท่า คือหนักมาก อันนี้คือว่าเป็นการย่อคอร์สมานะคะ
จริงๆ แล้วทางใต้ไม่อบรมครั้งเดียวจบนะคะ เราอบรมทั้งปีกับเขตพื้นที่ เรา MOU กันเป็นทั้งปี เหมือนกับว่าปีนี้มี
ทั้งหมด 10 เรื่อง แล้วครูเข้ามา คือเขาไม่บังคับครูเข้านะคะ ครูจะสมัครเข้ามาเรียนเพื่อจะได้ความรู้ในสิ่งที่ตัวเอง
อยากได้ อย่างที่สยามกัมมาจลบอกว่าเราจะไม่ตัดเชื้อไวรัสแล้วใส่กันทั่วประเทศ แต่เราจะมีเชื้อให้เลือกว่าจะใส่
เชื้อสีไหน ซึ่งของท่าน วันนี้ท่านอาจไม่มีสิทธิ์เลือก เพราะเราทำเชื้อสีมาให้แล้ว แต่เป็นเชื้อเฉพาะของท่านแล้วนะ
คะ เพราะว่าเราวัดตัวท่านมาเรียบร้อยแล้ว

คำว่าอ่านออกเขียนได้ เดี่ยววันนี้เราจะมาไขรหัสกัน คือในความเป็นจริง มีอะไรอีกตั้งหลายอย่างที่เร
เข้าใจกันไปเอง เราเข้าใจกันไปเองในเรื่องของหลักการทางภาษาไทย เรามักเข้าใจว่าอ่านออกเขียนได้มันต้องเป็น
แบบนี้ๆ จริงๆ วันนี้เรามีโมเดลปฐมวัยอ่านออกเขียนได้ และภาษาไทยสำหรับน้องปฐมวัย เรามีโมเดลให้ ที่สำคัญ
ที่สุด ดูกันว่าที่ผ่านมาเราเป็นอย่างไร

ขออนุญาตให้ดูโมเดลนิดหนึ่งนะคะ จริงๆ แล้วการที่จะมานั้นในเรื่องของการพัฒนาอ่านออกเขียนได้ มัน
ไม่ได้ยากอะไรเลย ถอยหลังกลับไปเมื่อสัก 20 ปีจะพบเลยว่าคำตอบอยู่ตรงนั้นคะ เพียงแต่ว่าเราถอยหลังไม่ได้ แต่
เราต้องเดินไปข้างหน้าด้วยวิทยาการไซ้ใหม่คะ คำว่าอ่านออกเขียนได้ ขออนุญาตเล่าให้ฟังถึงหาคาใหญ่โมเดลก่อน
เป็นการเรียกของท่าน รมช.ศึกษาธิการตอนที่ลงไปหาใหญ่ ที่ผ่านมา สพฐ.พยายามหาวิธีแก้ปัญหาการสอน
ภาษาไทยในจังหวัดชายแดนภาคใต้มาากเหลือเกินเพราะว่า 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของเรา คะแนนโอเน็ตเรา
ครองแชมป์มา 15 ปีแล้วคะ ผลการสอบ ผลสัมฤทธิ์ของเรา 3 อันดับสุดท้ายของประเทศมาตลอดเลยคะ คือไม่มีใคร

กระบวนการเรียนรู้แบบพัฒนาทักษะการอ่านออกเขียนได้ในโครงการ CONNEXT ED

กิจกรรมที่ 1 : อบรมเชิงปฏิบัติการพัฒนาครูผู้สอนภาษาไทย

วันที่ 17 - 19 เมษายน 2560 ณ KU HOME มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

มาแย่งเราเลยล่ะ ไม่มีใครมาเอาที่ 75 76 77 ไปจากเราเลยล่ะ คือเราครองแชมป์กัน 3 จังหวัดไม่แบ่งใครเลย ที่นี้มันมีผลกระทบว่าพอเด็กอ่านไม่ออก ผลสัมฤทธิ์ต่ำ เขาก็ถอดหึดกันว่ามันเกิดอะไรขึ้น เผอิญว่าไม่เฉพาะบ้านเราที่มีปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ แต่มีปัญหาทั้งประเทศเลย เป็นปัญหาของเด็กทั่วประเทศ เลยกลายเป็นนโยบาย เป็นไฮไลต์ขึ้นมา

ที่นี้ตัวอาจารย์ไซหน้าเอง รับผิดชอบเรื่องการสอนภาษาไทยมาทั้งหมด 14 ปี กับการทำงานด้านนี้มาโดยตรง อาจารย์ใช้คำว่าเดินหลงทาง เดินทางผิดมา 6-7 ปี คือทำงานให้ได้ทำ เหมือนที่ท่านพูดว่าทำให้เสร็จ แต่ทำให้ดีแล้วเสร็จมันไม่เหมือนกัน ของอาจารย์ไซหน้าคือทำให้เสร็จ มีโครงการมา ทำให้เสร็จ จบไปหนึ่งปีงบประมาณ ทำไปก็จบๆ แล้วก็หลงทางมาตลอด หลงทางแบบหลงทางเลย และคำว่าหลงทางตรงนี้ไม่ได้หลงคนเดียว หลงกันทั้งประเทศเลย หลงตั้งแต่กระทรวง นักวิชาการ สพฐ.ก็หลง ไม่มีใครพาออกจากทาง ก็ยังคงเดินเวียนกันอยู่ในทางที่หลง มันเลยแก้ไม่ได้สักทีหนึ่ง แก้ไม่ได้จริงๆ ละ ตอนนี่ตัวอาจารย์เองจึงหยุดการทำงานภาษาไทยไป 1 ปี แล้วถอยออกมาเย็นดูเฉยๆ ว่าใครทำอะไรบ้าง กระทรวงทำอะไร มีนโยบายอะไร ลงมาจับอะไรกับภาษาไทยกับใครบ้าง แล้วมันเกิดอะไรขึ้น ก็เกิดข้อค้นพบ เป็นที่มาของคำว่า “ไทย 350” วันนี้ไม่ได้เอาโมเดลไทย 350 มาให้อาจารย์ดูทั้งหมดนะคะ แต่จะเล่าว่าอะไรคือภาษาไทย 350 ชั่วโมงจริงๆ แล้วมันไม่ใช่ชื่อโมเดล มันเป็นโครงสร้างในวิชา โครงสร้างที่เรากำหนด 350 ชั่วโมงให้เรียนภาษาไทย แล้วบังเอิญอาจารย์ในโครงการติดคำว่า 350 ก็เลยกลายเป็นชื่อเรียกว่าไทย 350 ก็กลายเป็นชื่อโมเดลไปเลยแล้วกันนะคะ

จริงๆ แล้วมันก็เป็นหลักการทางภาษาศาสตร์นี่เองนะคะ ภาษาไทย 350 ชั่วโมงอ่านออกเขียนได้คืออะไร อย่างที่บอกไว้ 1 ปีกับการหยุดทำงานด้านภาษาไทย อาจารย์มานั่งทำวิจัยของตัวเองค่ะ ตั้งคำถามกับตัวเองว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับการแก้ปัญหาการสอนภาษาไทย รีวิวไป 10 ปีตั้งแต่เราเปลี่ยนเป็น สพฐ. เราเปลี่ยนเป็น สพป. ยุบเป็นเขตพื้นที่ แล้วเปลี่ยนโครงสร้างหลักสูตร เหตุการณ์ครั้งนั้นเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่จากเดิมหลักสูตรของมันนิ่งของมันอยู่ดี ๆ แล้วก็มาเปลี่ยนเป็น 8 กลุ่มสาระ มันเกิดมาจากตรงนั้นค่ะ พอเริ่มเปลี่ยนปั๊บครูก็เริ่มมีวิถีสอนนะ มีการประเมินครู มีการตรวจแผนการสอน มันเริ่มมีฟังก์ชันเข้ามา มันไม่ใช่อดีต ไม่ใช่การสอนปกติของคนไทยทั่วไป อันนี้เอาเศษจากทางภาคใต้ นะคะ ซึ่งก็ไม่แน่ใจว่าจะตรงกับเคสตรงนี้หรือเปล่า ทางภาคใต้ได้ศึกษาข้อมูลพื้นฐานด้านครู ข้อมูลด้านกายภาพโรงเรียน ผลการสอบ และผลการประเมินภายนอกของ สมศ. เอาข้อมูลพวกนี้มา รีวิวก่อน มีข้อมูลด้านนักเรียน เหมือนที่ท่านอาจารย์มีเมื่อสักครู่นี้ พ่อแม่หย่าร้างอะไรแบบนี้มาหมดเลย เอาข้อมูลด้านชุมชนกับแหล่งเรียนรู้ใน ดชด.ก่อนนะคะ เอาข้อมูลด้านการพัฒนาตนเองของเด็กที่ได้รับการพัฒนาตนเอง เพราะตอนนั้นเราคิดว่าโฟกัสไปที่เด็ก ข้อมูลแผนงาน โครงการงานของกระทรวง นโยบายของระดับประเทศมา รีวิวหมดเลย ถอดรหัส จนสุดท้ายเรากันพบตรงนี้ ปัญหาการสอนภาษาไทย อันนี้คือของ ดชด.ก่อนนะคะ มันจำจนไม่รู้จะหาสาเหตุไหนแล้ว พัฒนาที่ผ่านมา 7 ปี กระทรวงศึกษาธิการพัฒนาเด็กอย่างเดียวเลยล่ะ ผลก็คือ เห็นไหมคะ พาครูไปอบรมเทคนิคการสอน เอาโน้มน้าให้ครูเพิ่มพิกัดเลย คุณครูก็อ้อมกับการพัฒนาตรงนั้น แต่กลับมาปั๊บ ครูก็ใช้เทคนิคการสอนเพียงไม่กี่อันที่ตัวเองไปอบรมมา แต่มันไม่พอ เพราะว่ามันไม่ใช่ปัญหาที่แท้จริง ปัญหาที่แท้จริงอยู่

ตรงนี้ ท่านจบวิชาเอกอะไรบ้างคะ (ครูตอบ : นาฏศิลป์ ประถม พละ สังคม เทคโนโลยี อนุบาล พัฒนาชุมชน ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย คอมพิวเตอร์) นี่เรามีครู 11 คน จบเอกภาษาไทย 2 คนนะคะ 18%

ขออนุญาตถามต่อคะ จบศึกษาศาสตร์หรือมนุษยศาสตร์ มีอะไรบ้างคะ ศึกษาศาสตร์นะคะ ครุศาสตร์จบครูคะ จบครูนี่คือไปดูแลโครงสร้างรายวิชาระดับมหาวิทยาลัยอีกนะ การเรียนเอกภาษาไทยอาจารย์ไชนั้นจบคณะศึกษาศาสตร์เหมือนกัน เอกภาษาไทย แต่พอมาเรียนปริญญาโทแล้วจบมนุษยศาสตร์เอกภาษาไทย ตัวเองจึงค้นพบว่าตอนที่เรารเรียนศึกษาศาสตร์เราแทบไม่ได้แตะเรื่องไวยากรณ์ภาษาไทยเลย เชงลึกแทบจะไม่แตะเลย เราแทบไม่รู้ที่มาที่ไปของไวยากรณ์ไทยเลยแต่เรารู้ว่าเราจะไปสอนอะไร

เรารู้ว่ามีชัยฯ จะต้องเรียนฉันทลักษณ์แบบนี้ เราจะต้องมีวิชานี้แบบนี้ แต่เราไม่เคยเข้าไปถึงแก่นลึกของมันเลย ถูกต้องไหมคะ 2 ท่านนี้จบมาโดยตรงด้วยซ้ำไปนะ แล้วที่ไม่ได้จบตรงห้ละ เราเป็นหมอแต่เราเป็นหมอที่มากคนละแนวเลยนะ ถามว่าเราเลือกได้ไหมคะ เราเลือกไม่ได้ ผอ.ก็เลือกไม่ได้ ปัญหามันก็ตรงกันคะ เราก็เลยค้นพบว่าจากการวิจัยของอาจารย์ไชนั้นเป็นอย่างนี้เลยคะ ท่านอาจารย์ถูกก่อนนะคะ อันนี้ทาง ดชด.ก่อนนะคะ แต่ว่าทางกระทรวงยอมรับแล้วว่าทั้งประเทศก็เป็นแบบนี้เหมือนกันคะ เราจะพบว่าปัญหาจากนักเรียนที่เราคิดกันเมื่อกี้ นี้ อย่างโน้นอย่างนี้ ปัญหาที่ 5% เองคะ แม้กระทั่งภาษาที่เด็กใช้อยู่ที่แค่ 5% เองคะ อยู่ที่หลักสูตรก็เปอร์เซ็นต์คะ 10% คะ หลักสูตรไม่ได้มีปัญหามากมายนะคะ อยู่ที่ ผอ.25% และที่เหลืออยู่ที่ครูคะ

ท่านเชื่อไหม ต้องเชื่อกันก่อน เชื่อไหม อันนี้งานวิจัยที่เขาทำทางใต้ก่อนนะ เชื่อไหม เพราะประสบเองนะคะ อาจารย์ไชนั้นได้ทำข้อมูลนี้ให้กระทรวงดูนะคะ ท่านเลขาฯ การุณ ก็เรียกไปถามว่าลองเอาคลี่ดูและเอามาเล่าให้ท่านฟัง ท่านก็บอกว่า ไหนเล่ามาซิ อย่างไร เราก็บอกว่าเป็นข้อมูลจริงที่ยังไม่ได้มีการเปิดเผยเลย ท่านทราบหรือไม่ว่าใน ดชด. ครูของท่านจบไทยก็เปอร์เซ็นต์ ท่านบอกไม่รู้ เราถือเอาข้อมูลไปให้ท่านดู นี่คือสาเหตุก่อนนะคะ 5% จากนักเรียนคือการใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่ 2 ผู้ปกครองขาดการส่งเสริมการใช้ภาษาไทยในครอบครัว ทั้งพ่อแม่ไม่อยู่ พ่อแม่ไม่ส่งเสริม อยู่ในนี้หมดเลย 5% สาเหตุจากหลักสูตรคือปริมาณตัวชี้วัดมาก ไซ้ใหม่คะ ป.1 มีกัตัวชี้วัดคะ มี 27 ตัว จะวัดอะไรหนักหนากับน้อง ป.1 ไซ้ใหม่ บางคนล้นยังแข็ง บางคนกล้ำเนื้อมือไม่ได้เรียนอนุบาลมา เด็กชายชอบบางคนอายุครบแล้วเข้า ป.1 เลยมีนะคะ บางคนกิน ป.1 แล้วก็เข้ามา ป.1 ก็มีนะคะ แล้วตัวชี้วัดของหลักสูตรมีเยอะเวอร์ เดี่ยวจะเอามาให้พี่ๆ ไทยพาณิชย์ดูนะคะ แล้วท่านจะมีความรู้สึกว่าเป็นหรือ มีตัวชี้วัดเยอะกว่าภาคธุรกิจอีกนะคะ เขาอยากให้เด็ก ป.1 ของเราเป็นซูเปอร์แมน ป.1 ต้องวิเคราะห์ความได้ แคะให้เขาพูดได้ก่อนดีไหม เอาให้พูดรู้เรื่องก่อนดีไหม แต่ถึงจะเยอะอย่างนี้แค่ 10% ที่เราไว้วางใจเรื่องหลักสูตร แค่ 10% เองนะคะ

ต่อมาที่ท่านผู้บริหาร มาที่ ผอ.ก่อนนะคะ ขออะไรก็ไม่ให้ อันโน้นก็ไม่ได้ วนวนย นื่องเด็กเล็กขอทีวีเครื่องหนึ่งก็บอกว่าเดี๋ยวรอบหน้า ครุ ป.1 ขอคอมพิวเตอร์เครื่องก็บอกว่าไม่ต้องใช้หรอก ครูคอมพิวเตอร์สอน อีกรักๆ อะไรก็เดี๋ยวก่อน ทั้งหมดนี้ตรงนี้มีไหม มีนะคะ มีแต่แก้ปัญหาเอง อันนี้ไม่ได้ว่า ผอ.นะคะ ไม่เอื้อด้านการบริหารจัดการ ห้องเรียน สื่อการเรียน เวลา ทุกอย่าง ไม่เอื้อเลย และที่สำคัญที่สุด ขอถามก่อน ท่านคิดว่าครูทุกคนสอนภาษาไทยได้ไหมคะ ในเบสิกมันต้องได้แล้วที่ไม่ใช่เบสิคละคะ แต่คิดว่าได้ ผอ.สอนภาษาไทยได้ไหมคะ ให้ไปสอน ป.1 กล้าสอนไหมคะ สอนได้แต่อาจจะไม่ดีหรือคะ ทำไมคะ เพราะครูมีประสบการณ์มากกว่าใช่ไหมคะ วันนี้ถ้าผู้บริหารมีความคิดว่าใครก็สอนภาษาไทยได้ มันคือจุดเริ่มต้นของปัญหาแรกเลยคะ

สุดท้ายคะ ปัญหาจากคุณครู พบว่าคุณครูขาดองค์ความรู้ในวิชาภาษาไทย เชื้อไหมคะ เอาแค่ว่าข้อนี้ข้อเดียว นั่นคือที่มาของปัญหาคะ ในเมื่อเราไม่มี เราไม่รู้ แล้วเราจะไปสอนอะไรคะ จริงไหมคะ เราไม่รู้แล้วเราจะไปสอนอะไร เหมือนที่ท่านอาจารย์บอกว่าไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นกับน้องนึ่งหน่องอย่างไร แต่เมื่อไปเรียนรู้อาจารย์ก็ทำได้ อันที่ 2 ขาดเทคนิคจริงๆ แล้วครูไม่ได้ขาดเทคนิค แต่มันเป็นผลพวงมาแต่คุณครูขาดความรู้ พอไม่รู้แล้วมันหมดเมื่อก่อน มันรู้แต่แค่นั้น มันเลยไม่รู้ว่าจะเอาเทคนิคอะไรมาใส่ เพราะไม่รู้ วันนี้ให้อาจารย์ไชนันไปสอนภาษาอังกฤษไปสอนไม่ได้คะ ไปสอนคณิตศาสตร์ก็สอนไม่ได้ ไม่รู้ว่าเริ่มต้นจากสอนอย่างไรดี เพราะไม่มีความรู้จึงไม่รู้ว่าจะเอาเทคนิคอะไรมาใส่ความรู้

ที่สำคัญคุณครูประเมินผู้เรียนขาดการประเมินเป็นรายบุคคล เรายังประเมินรวมอยู่อีกนะคะ และที่สำคัญที่สุดคุณครูไม่ได้ใช้เวลาในการฝึกทักษะเด็กคะ อาจารย์ไชนันจะมีคีย์เวิร์ดให้ 4 ตัวนะคะ จดไว้เลยนะคะ "สอนซ่อม เสริม สอบ" กระบวนการสอนจริงๆ มันมีอยู่ 4 อย่างนี้คะ สอนก่อน ถ้าสอนแล้วเด็กไม่รู้ ไม่เข้าใจ ก็ต้องซ่อมเสริม พอเด็กซ่อมได้แล้วต้องฝึกทักษะ พอเด็กเกิดทักษะแล้วจึงค่อยสอบ แต่ของเราเป็นอย่างไรคะ สอนเสร็จสอบเลย มันจบอยู่แค่นั้น เรายังไม่เป็นเลย เราสอบแล้ว เพราะฉะนั้นการประเมินผลสำคัญมากนะคะ แล้วที่สำคัญที่สุดคือครูไม่มีความสุข เหตุผลที่ไม่มีมีความสุขเพราะองค์ความรู้ วันนี้ถ้าเรารู้อะไรเราจะมีความสุขในสิ่งที่เรารู้ แต่วันนี้ที่เราทุกข์เพราะเราไม่มีความรู้ในเรื่องนั้น

สมมติงายๆ เลย วันนี้อาจารย์จะต้องสอนในเรื่องของคำสมาส ขอมาคูมัมชยฯ ก่อน คำสมาส วันนี้จะสอนเรื่องคำสมาส เริ่มคิดหนักแล้ว เพราะฉะนั้นในหนังสือถ้ามันยกตัวอย่างมา 15 คำ เราจะไม่มีคำที่ 16 แล้วเราจะไม่ยกตัวอย่างคำที่ 17 เพราะถ้าเกิดว่าเด็กถามในคำที่ 17 เราจะเริ่มอีกรักกับการอธิบายเพราะว่าเราขาดความรู้ ขาดองค์ความรู้ที่แท้จริง เพราะฉะนั้น โมเดลนี้ ความยั่งยืนของโมเดลไม่ได้อยู่ตรงที่วันนี้ท่านอาจารย์มาเอาแค่สื่อที่อาจารย์ไชนันทำให้ มาเอาแค่กิจกรรม ไม่ใช่คะ ที่สำคัญที่สุดโมเดลนี้ให้องค์ความรู้ นี้คือ 60% ของปัญหา แล้วที่นี้อาจารย์ไชนันเชื่อคะว่าใน 60% มันต้องมีสาเหตุ คนเป็นครูจะมาเป็นปัญหาไม่ได้ ถูกต้องไหม ถึงแม้ว่าปัญหามันจะมาอย่างนั้นก็จริง ก็เลยไปศึกษาต่อ ทำไมคุณครูถึงขาดองค์ความรู้ พบว่าคุณครูในพื้นที่ของอาจารย์ไชนันจากการเก็บข้อมูลครู 2,574 คน ไม่ได้จบเอกภาษาไทย จบเอกภาษาไทยน้อยมากเพราะฉะนั้นมันได้นิดเดียว เขาไม่ได้จบเอกภาษาไทย จึงเป็นคำตอบงายนิดเดียวที่เขาจะสอนภาษาไทยไม่ได้ ไม่แปลกเลยคะ เพราะฉะนั้นนโยบายของเราต้องแก้ 1.เราต้องทำให้คุณครูเก่ง 2.คุณครูไม่เชี่ยวชาญ ครูไม่จบเอกโดยตรงก็ไม่แปลก ถ้าจะแก้ก็แก้ที่ครู

ไม่ใช่ที่เด็ก เพราะเด็กเขารอรับเราอยู่ ไม่ใช่แก้ปัญหาที่เด็ก แต่แก้ปัญหาที่ครู เพราะผลลัพธ์จะอยู่ที่เด็ก วันนี้คุณครูสอนถูกต้องเป๊ะทุกอย่างมันก็เป็นไปตามกระบวนการของมัน นี่คือนี่สิ่งที่ได้นำเสนอไปที่กระทรวง ในเมื่อไม่มีครูจบเอกภาษาไทย เป็นอย่างไรคะ จัดสรรลงมาแล้วเอกภาษาไทย เขาบอกว่าถ้าจัดสรรไม่ได้ก็พัฒนาครูเลย

แล้วที่สำคัญที่สุด ถ้าวันนี้มีครูภาษาไทยติดตัวคุณครูไปตลอดเวลา อุ่นใจไหม วันนี้ถึงไม่ได้จับเอกไทย แต่มีครูเอกภาษาไทยติดตัวไปด้วย อุ่นใจไหมคะ อุ่นใจค่ะ เพราะฉะนั้นอย่างไรก็แล้วแต่ถ้าเรามีเพื่อนติดตัวไปอย่างนี้ตลอดเวลาเหมือนเรามีอาจารย์จะทำให้เราอุ่นใจ สิ่งที่อาจารย์ไชนับทำก็คือการแก้ปัญหาคือ 1. ในเมื่อเขาไม่ให้อัตรากำลังลงมาไม่เป็นไร ก็จะทำให้คุณครูให้เก่งภาษาไทย เราก็เลยเปิดหลักสูตรการพัฒนาคุณครูทั้งหมด 4 หลักสูตรในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นที่มาของคำว่าหาดใหญ่โมเดล 4 หลักสูตรคือ 1. เราบอกเลยว่า การสอนภาษาไทยสู่ก่อนห้องเรียน ป.1 คือจากห้องอนุบาลสู่ห้องเรียน ป.1 ถ้าวันนี้เราไม่สอนภาษาไทย เราสู้โรงเรียนเอกชนไม่ได้ แต่เราต้องยืนหยัดอยู่บนพื้นฐานคือพัฒนาทักษะอย่างเดียว อาจารย์ไชนับก็เลยทำหลักสูตรการพัฒนาคุณครูที่ไม่จบเอกภาษาไทยขึ้นมา แต่คราวนี้ทำให้ไป วิชาภาษาไทยเรียนยากมากใช่ไหมคะ ยากไหมคะ เดียวกิจกรรมวันที่ 2 เราจะได้รู้ว่ามันยากขนาดไหนนะคะ มันยากมากนะคะ เพราะฉะนั้นทำอย่างไรในเมื่อต้องให้สอนไปเถอะ ก็วัน 5 วัน 10 วัน ขนาดคนที่เรียนจบมา 4-5 ปีที่มีติดตัวมาขังเอาตัวไม่รอดเลย เพราะฉะนั้นวิธีที่จะช่วยอีกคือทำสื่อที่ถูกต้อง เป็นสื่อพื้นฐานง่ายๆ ที่ใช้ได้เลย หมายความว่าจบพละก็ได้ แล้วไม่ต้องกลัวว่าจะผิด เพราะว่าเราสอนตามนั้น เราจะไม่พูดออกนอกเฟรมเลย เพราะเรามีคุณครูภาษาไทยติดตัวเราตลอดเวลานะคะ นั่นคือแนวคิด ก็เลยกลายเป็นที่มาของโครงการภาษาไทยอ่านออกเขียนได้

เมื่อทำข้อมูลวิจัยเสร็จก็เลยเป็นที่มาของการทำโครงการอย่างจริงจังในการแก้ปัญหาการสอนภาษาไทย คือหลังจากที่หยุดไป 1 ปีกับการทำวิจัยก็เริ่มกลับมาทำงานใหม่ กลับมาทำโครงการแก้ปัญหาการอ่านออกเขียนได้เลยนะคะ โดยมีเป้าหมายจริงจัง คือไม่ขออุปสรรค ไม่ขอคนเยอะ ไม่ขอผลลัพธ์อบรมคน 500-600 คน 3 วัน แล้วรายงานว่าได้ผล อย่างนี้ไม่เอา เราขอแบบว่าทำเป็นโมดูลกับเขตพื้นที่เลยได้ไหม แล้วเราก็โชคดีที่ทาง ผอ.เขตเขาเห็นความสำคัญของนโยบายแล้วลงมาเล่นจริงจัง พอเป็นการสั่งการระดับเขตทำให้การทำงานง่าย เพราะทุกอย่างจะต้องเอื้ออำนวยกันหมดเลยนะคะ

เรามีเป้าหมาย คือตอนนั้นเราทำห้อง ป.1 ค่ะ เป้าหมายทำอย่างไรก็ได้ให้เด็กอ่านออกเขียนได้ใน 1 ภาคเรียน เห็นชัดเจนค่ะ เป็นโจทย์ที่ทำทายนมาก ห้อง ป.1 ทำอย่างไรให้อ่านออกเขียนได้ภายใน 1 ภาคเรียน ทำทายนเราหลายคนค่ะ สุดท้ายเราก็ทำค่ะ ปีแรกเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดนะคะ คือเด็กได้เรียนเท่าไร เด็กอ่านได้เท่านั้นค่ะ แต่ยังไม่เป็นไปตามเป้าหมายของหลักสูตรคือยังไม่โอเคตามหลักสูตรนะคะ กรอบแนวคิดก็คือว่าตัวอาจารย์ไชนับเป็นเด็กรุ่น “มานะ มานี ปิติ ชูใจ” ไปดูที่มาของกรอบก่อน อาจารย์ไชนับก็เลยย้อนกลับไปที่ว่าตัวอาจารย์ไชนับเรียนอะไรมา ทำไม Gen นี้ ที่เรียนมานะมานีปิติชูใจเป็น Gen ที่ถือว่ามีความรู้ในเรื่องการอ่านออกเขียนได้สูงมากเลย ไม่มีปัญหาเรื่องเด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เราไม่ได้ยืนค้ำกันเลยนะ เราเลยมองย้อนกลับไปว่าตอน ป.4-6 ฉันท่านหนังสือได้อย่างไร ฉันทันเริ่มต้นได้อย่างไร ครูสอนอะไร เนื้อหาเป็นอะไร วันหนึ่งๆ ฉันทันเรียนอะไร

วิธีการของอาจารย์ไชหนับก็คือเรากลับไปโรงเรียนชั้นประถมฯ ก่อนเลย ดีว่าคุณครูยังอยู่ ก็ไปนั่ง ไปถามแม่ แม่ทำอะไรบ้าง ก็จด แม่ก็บอกว่าเข้ามาทำอันนี้ ก็จดๆ ไปหาครูคนนั้นคนนั้นก็จดๆ เป็นการทำข้อมูลนะ ค่ะ แล้วก็มานั่งดูค่ะ ภาพบนหน้าจอคุ้นใหม่ค่ะ มันเป็นหนังสือที่ไม่มีเอ็ฟเฟ็คซ์ ไม่มีกราฟิก เบลิสสุดๆ ไม่มีอะไรมากมาย หนังสือก็เป็นกระดาษบางๆ สีสันก็ไม่สวย ไม่ได้เป็นกระดาษอาร์ตมัน เปิดไปก็เป็นกระดาษปอนด์สีน้ำตาลๆ ตัวหนังสือก็เลือนลางๆ ไซ้ใหม่ค่ะ ไม่มีรูปภาพให้ตื่นเต้นหรืออะไรเลย ไม่มีอะไรเลย แต่ภายในมีเรื่องราว เราจะเดินดูไปพร้อมๆ กันเมื่ออยู่ชั้น ป.1 พอขึ้นเทอม 2 เราจะรู้ว่าโรงเรียนฉัน โรงเรียนเธอ คุณกันรู้เรื่องใหม่คะ ฉันอยู่ภาคใต้ เธออยู่ภาคเหนือ เราโตไปพร้อมกันใหม่คะ เราคุยเรื่องเดียวกันทั่วประเทศค่ะ เรารู้จักมานะมานีปีติขุใจ สีเทาเป็นแมวของชูใจ เจ้าโตเป็นหมา ปีติมีม้าชื่อเจ้าแก่ พอเปิดหนังสือจำได้ใหม่ว่าครูให้เราทำอะไรให้อ่านนะ ค่ะ มีใหม่ที่ครูบอกว่าเปิดแล้วเขียน มีเหมือนกันนะ แต่ส่วนใหญ่ 90% คุณครูอ่านให้เราฟัง เราก็เปิดแล้วเราก็มองมือเราก็อึ้ง แล้วเราต้องตั้งใจ เพราะเดี๋ยวครูจะให้เราออกมาอ่าน ทำการถือหนังสือออกมาอ่านค่ะ เมื่อ 25 ปีที่แล้ว เป็นอย่างไรคะ ลูกเปิดหนังสือหน้า 4 ก่อนนะคะ วันนี้เราจะอ่านหน้า 4 บทที่ 4 กันนะคะ เสร็จแล้วครูก็จะอ่านให้ฟังนะ คะ ใครไม่ชี้ตามครูก็จะบอกให้ชี้ ไม่ให้ตั้งใจลอย พออ่านจบแล้วก็ให้อ่านตามคุณครูพร้อมกัน เราก็อ่านตามคุณครู ออกเสียงไป เด็กได้แล้ว ได้ยิน แล้วเด็กก็อ่านตาม ให้เด็กออกมาอ่าน ถ้อยอย่างไรหนังสือ นี้อ่านไว้นี้หนึ่งเตรียม เปิดหน้าต่อไป ยืนตัวตรงๆ นะลูก ก็เราฟังคุณครูแล้วใจจดใจจ่ออยู่กับการอ่าน ถามว่าอ่านออกหรือยังตอนนั้น สะกดคำเป็นไหม ไม่ได้สะกดคำเลย แต่เพราะคุณครูอ่านให้ฟัง แล้วเราก็จำรูปศัพท์ แล้วพอหน้าต่อไป ก็มีการแจก รูปสะกดคำใช่หรือไม่ นั่นถึงเข้าสู่โหมดการอ่านจริงๆ เมื่อก็คืออ่านโดยภาพ ภาพที่เป็นสัญลักษณ์ของรูปหนังสือ ยังไม่ใช่เรื่องของการสะกดคำ แต่พอเข้าไปสะกดคำในแบบฝึกหัดก็จะมีแจก รูปสะกด แล้วมีตัวอย่างแค่ 3 ตัว หลังจากนั้นให้เราอ่านเอง แล้วแบบฝึกหัดต่อไปก็ให้เขียนและคัดลายมือ นี่คือเหตุการณ์ใช่หรือไม่ ครูก็จะบอกว่า ตอนบ้ายเดี่ยวเราเจอกันอีกรอบหนึ่ง เพราะภาษาไทยเรียนเข้ากับเรียนเขียน แล้วเดี่ยววิชาถัดไปจากภาษาไทยคือ คณิตศาสตร์ นี่คือเหตุการณ์ที่นั่งยื้อเวลาไป

ที่สำคัญที่สุด หนังสือเยอะไหม เนื้อหาไม่ได้เยอะเลย แต่สิ่งที่เราได้คือเราได้อ่านทุกคน ได้อ่านทุกคน ได้สะกดคำ เราได้ฝึกจริงจังเพราะเราเรียนแค่ 5 วิชา นี่คือนี่ที่ค้นพบในงานวิจัย คือ ไม่มีการสอนพยัญชนะในชั้น ป.1 แล้วสอนตอนไหน แสดงว่าเมื่อก่อน เราจำพยัญชนะมาตั้งแต่อนุบาล แต่เด็ก ป.1 ตอนนี่ต้องมาสอนใหม่ คุณครู ป.1 ต้องมาสอนพยัญชนะใหม่ แล้วครู ป.1 ก็จะทำแบบเอือมระอาและนี่ถึงครูอนุบาลแล้วก็บ่นออกมาว่าฉันไม่เข้าใจว่าครูชั้นอนุบาลสอนอะไรมาบ้าง คุณครูเด็กที่เขาส่งมาให้ฉัน เด็กไม่ทำอะไรเลย ฉันไม่เข้าใจว่าเขาสอนอะไรเด็กอนุบาล ไซ้ใหม่ ไซ้ ครูอนุบาลก็จะบอกว่าไซ้ลิ ไม่ลงมาอยู่อนุบาลไม่รู้หรือก ถามว่าครูอนุบาลกินๆ แล้วก็นอนกับเด็กไซ้ใหม่หละ ลงมาสอนอนุบาลสิ สมมตินะ พาดพิงไปพาดพิงมา ครู ป.1 ก็บอกว่ามาแค่ไหน ฉันก็สอนแก่นั้นอย่าได้คิดมาก พอขึ้นไป ป.2 ครู ป.2 ก็แผ่เมตตามายังครู ป.1 ไซ้หรือไม่ ไซ้ เขาสอนอะไรกันทำไมเด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ แล้วเธอส่งมาให้ฉัน คิดใหม่ว่าฉันต้องสอนเรื่องอื่น ฉันปวดหัวมาก ครู ป.2 ก็ส่งเด็กต่อไปชั้น ป.3 ครู ป.2 ก็บอกครู ป.3 ว่าฉันทำดีที่สุดแล้ว เขาส่งมาให้ฉันแบบนี้ ก็เห็นอกเห็นใจกัน ก็ส่งต่อกัน พอจบ ป.6 ก็ส่งต่อไปมัธยมฯ ซึ่งไม่มีโหมคของการมานั่งสะกดคำแล้ว เขาต้องไปเรียนภาษาอื่นแล้ว เขาต้องเรียน ไวยากรณ์ที่ลึกซึ้ง ต้องเรียนตีความแล้วนะคะ เขาต้องเรียนลึกซึ้ง แล้วพอเขาขึ้นไป ม.1 แล้วเป็นอย่างไรคะ อ่านไม่ได้ ครู ม.1 ก็จะนึกทันที

กระบวนการเรียนรู้แบบพัฒนาทักษะการอ่านออกเขียนได้ในโครงการ CONNEXT ED

กิจกรรมที่ 1 : อบรมเชิงปฏิบัติการพัฒนาครูผู้สอนภาษาไทย

วันที่ 17 - 19 เมษายน 2560 ณ KU HOME มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ว่าส่งเด็กมาให้ฉันได้อย่างไร เขาจะบอกว่าฉันไม่เข้าใจ ผอ.เลย ถ้าพูดกับ ผอ.ไต้นะ ฉันจะไปบอกเขาว่าช่วยไปเคลียร์ประถมฯ ให้ฉันก่อนส่งขึ้นมา ม.1 แต่พอเจอ ผอ.จริงๆ ก็พูดอะไรไม่ได้ อันนี้ก็เป็นอย่างที่พบจากภาคใต้ นะคะ ทางนี้เป็นใหม่คะ เราเป็นเหมือนกันนะคะทั้งประเทศไทย

อาจารย์ไชนันมีเพื่อนที่มาเลเซียคะ ทราบใหม่ว่าครูมาเลเซียถามว่าจริงหรือที่เด็กของไทยอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ก็ตอบไปว่าใช่ เป็นปัญหาระดับประเทศ ไม่ใช่แค่ปัญหาระดับโรงเรียน เขาบอกว่าถ้าเป็นบ้านเขา ครูถูกไล่ออกหมดแล้ว คือของมาเลเซียมีมาตรฐานเลยว่าเด็กจบจากอนุบาลจะต้องได้อะไร ถ้าไม่ได้ก็ไม่ต้องขึ้นไปแล้วถ้าส่งไปปั๊บ ความผิดอยู่ที่ผู้บริหาร เพราะใบ รบ.ผู้บริหารเป็นคนเซ็นตั้งขึ้นไป แล้วประเมินสมรรถนะเด็ก มีที่ข้อ 5 ข้อ นะคะ คุณลักษณะมี 8 ค่านิยม 12 ข้อ และคิดวิเคราะห์อีก นี่คือตัวชี้วัดประเทศไทย จริงๆ แล้วสมรรถนะข้อเดียวครอบคลุมคุณลักษณะทั้ง 8 ครอบคลุมทั้ง 12 ประการ สมรรถนะ 5 ข้อ ครอบคลุมคิดวิเคราะห์อ่านเขียนแล้วถ้าดี โจทย์ให้ลึกจริงๆ จะเห็นว่ามันครอบคลุม ประเทศไทยนี้กฎหมายทางการศึกษาผิดแต่ไม่จับ คอนเซนต์ รบ.เขาบอกให้ประเมินสมรรถนะเด็ก 5 ข้อ แล้วประเมินคุณลักษณะพึงประสงค์ 8 ข้อ และต้องผ่านการอ่านคิดวิเคราะห์ ของเราประเมินใหม่ ประเมินแบบนี้คะ พอถึงเวลาต้องส่งแล้วฝ่ายวิชาการก็บอกว่าน้องคะ กรุณาส่ง ปพ. 5 ที่ฝ่ายวิชาการก่อนปิดเทอมด้วยนะคะ ไม่อย่างนั้นจะไม่ได้กลับบ้านนะคะ นี้ ผอ.สั่ง ปรากฏว่าในห้องตัวเองมีคนรับผิดชอบอยู่ 25 คน 25 เล่ม จริงๆ ใน ปค.มันต้องกรอกมาเป็นระยะๆ มันไม่ใช่วันวันมันเป็นงานตั้งแต่เปิดเทอม แต่เรามักรวบยอด พอรวบยอดเสร็จ เราก็จะอาศัยพลเรือนในบ้าน ลูก สามี ทำตัวอย่างไว้หนึ่งเล่ม ตีคุณลักษณะพึงประสงค์ บางทีก็นักเรียนตีกันเอง แล้วเราก็ผ่าน ตีๆๆ เพราะว่ามันเป็นแพพเทิร์น แล้วก็ส่งไปให้ ผอ.เซ็นต์ นี่คือความจริง ถ้าจริงๆ แล้วถ้าเด็กได้รับการประเมินตาม ปพ.จริงๆ จะไม่มีเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่จะต้องมานั่งแก้ปัญหาเบสิกเลย เพราะว่ามันต้องผ่านมาเป็นระยะๆ แต่เราก็จะประเมินแบบประมาณ ได้แหละๆ คือคิดว่าได้แหละ ได้นำ เด็กคนนี้มีจิตอาสา มากเลย ก็ตีๆๆ จริงๆ เกณฑ์การประเมินมันมากกว่านั้น

นี่คือข้อค้นพบนะคะ คือ 1. ไม่สอนพยัญชนะใน ป.1 นี่เป็นเรื่องจริง แสดงว่าคนสอนต้องเป็นอนุบาล 2. ต้องสอนจากการสร้างตัวละคร เรามีมานะ มานี ปิติ ชูใจ แล้วก็ก็มีเราอยู่ในเหตุการณ์ เรารู้ว่าเดี๋ยวจะไปเรียนพร้อมกันเดียวไปโรงเรียน เหมือนกับอยู่ด้วยกันเลยเหมือนเป็นหนึ่งตัวละครในนั้น ที่สำคัญสอนเป็นคำก่อนแจกรูปสะกดคำ เขาสอนคำว่ามานีมิตา อามิตา เห็นไหม สอนให้เราอ่านอย่างนี้ก่อนแล้วเปิดหน้าต่อไปจึงมีการแจกรูปสะกดคำ หลังจากนั้นสอนเนื้อหาหน้าเดิมๆ นี้แหละ เข้าไป ซ้ำมา เนื้อหาแค่นั้น เล่มเล็กๆ เมื่อก็มีตัวหนังสือไม่เกิน 20 บรรทัดแล้วมีพจนานุกรมใหญ่ประมาณ 32 ค่ะ ปัจจุบันเล็กเหลือ 16 มันไม่เห็นใช่ใหมคะ แล้ว 1 หน้ามีไม่เกิน 100 คำ แล้วเราก็อ่านเท่านั้นแหละ เข้าไปซ้ำมาจนมานีมิตา อามิตา จำมาตลอดเวลาเลย มีแค่นั้น อ่านซ้ำไปซ้ำมา แล้วที่สำคัญที่สุดเริ่มต้นจากการฟัง พูด แล้วค่อยมาจบที่การเขียน ซึ่งแตกต่างจากปัจจุบันที่เขียนก่อนเพื่อนเลย เหตุผลเพราะตอนเขียนแผนการสอน สารการเขียน เรามักจะเริ่มต้นให้นักเรียนเขียน ให้นักเรียนเขียนจริงๆ แล้วสาระ จริงๆ มันมี 5 สาระ เด็กจะต้องเรียนทั้ง 4 ทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน คุณจะได้สาระการเขียน คุณก็ต้องฟัง พูด อ่าน เขียน ไม่ใช่พอสาระการเขียนก็เขียนอย่างเดียว ไม่ฟัง ไม่พูด ไม่ใช่ มันต้องเริ่มจากทักษะ ทักษะและสาระคนละเรื่อง แต่ของเราเอาเป็นเรื่องเดียวกัน เคยตรวจแผนการสอนของครู สารการเขียน เขาเขียนอย่างเดียวเลย แล้วถามว่าครูไม่พูดกับเด็ก

หรือ ไม่ได้ละ นี่เป็นสาระการเขียน แล้วจะทำให้เด็กรู้เรื่องใหม่ เริ่มต้นอะไรให้เด็กเขียนหมด เด็กจะรู้ใหม่ว่าจะเขียนอะไร

คราวนี้ใน 1 วันจะเรียนภาษาไทย 3 ชั่วโมงโดยประมาณ คือ เข้า กับ เขียน แล้วก็ทักษะที่เน้นคือการเขียนคำที่เรียนมาเข้าไปเข้ามา เราจะเขียนคำว่ามีตาเกือบประมาณ 20 คำหรือ 1 หน้ากระดาษ เราเขียนจนเราบ่น เราเมื่อย แต่เราต้องทำ แต่ถ้าเป็นเด็กสมัยนี้ไม่ทำ บอกว่าเมื่อยมือ ครูก็รักเด็ก อย่างนั้นไม่ต้อง พอแล้วลูก แต่สมัยก่อนครูเป็นนางมาร ครูก็จะบอกว่าเขียนเข้าไป อย่าอู้ ครูพูดอย่างนี้เพราะครูรักเด็ก แต่ครูสมัยนี้ก็จะไม่เป็นไรจะ ไม่ต้องเขียน คุณเหมือนจะรักแต่จริงๆ ทำร้ายเด็กอยู่ และที่สำคัญที่สุดใน 1 วันเด็กเรียนไม่เกิน 4 วิชา ปัจจุบันเรียน 6 วิชา สมองน้อยๆ เรียนตั้ง 6 วิชา แต่ละวิชา ครูก็ไปแข่งขันกัน กลัวว่าเด็กจะมีเวลาว่างเยอะ อัดๆๆ แล้วก็ให้โจทย์ให้การบ้าน ฉะนั้นให้แค่ 5 บรรทัดเองละ ครูให้ก็บรรทัดละ คณิตศาสตร์ 10 ข้อ วาดรูปก็รูป ระบายสีก็รูป คนละนิด ละหน่อย เด็กกลับไปมีการบ้านเยอะมาก ฉะนั้นทำอะไรก่อนดี อันนี้คือสภาพเด็กในเมืองเลย เพราะฉะนั้นในอดีตมันไม่ใช่ เราเรียนแค่ 4 วิชา ภาษาไทย คณิตศาสตร์ สปช. และ สลน. สร้างเสริมลักษณะนิสัย เพราะฉะนั้นเด็กสมัยก่อนจึงนิสัยดี แล้วเราก็เรียนวิชา สปช. สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เราจึงมีคุณภาพชีวิตที่ดี แล้วเราก็เรียนคณิตศาสตร์ เราจึงคิดคำนวณ เราเรียนภาษาไทย เราอ่านออกเขียนได้ เราจึงได้เรียนต่อคณะสูงๆ เพราะเราอ่านหนังสือเป็น นี่คือที่มาของข้อค้นพบ แนวคิดเลยละ เพราะฉะนั้นเมื่อไปนั่งฟังคุณครูมาถอดบทเรียนจึงได้แนวคิดมาทำชุดว่าถ้าอย่างนั้นต้องหาแนวร่วม เพราะ ผอ.จะกลัวเขต จะกลัว สน. ทาง สน.ก็กลัว ผอ. เพราะฉะนั้นถ้า ผอ.เขตสั่งนโยบายแบบนี้ สน.ก็จะคุยกับ ผอ.แบบนี้ ผอ.ก็จะไปบอกคุณครูแบบนี้ แล้วถ้าเราขออนอกกรอบไปบ้าง ท่าน ผอ.ก็จะบอกว่า ผมไม่รับผิดชอบนะ หรือต้องหาแนวร่วมว่า 2 ชั้นเราไม่เอาแต่เราจะเอาเด็กของเราให้ได้ก่อน จึงเป็นที่มาของแนวร่วม 1. ต้องให้เด็กเรียนภาษาไทยอย่างน้อย 3 ชั่วโมงต่อวัน ส่วนวันหนึ่งจะเรียนกันก็วิชาที่แล้วก็แล้วแต่ ต่อไปสอนตามธรรมชาติคือต้องให้ได้ฟัง พูด อ่าน เขียน ถ้าเด็กไม่ได้ฟัง ไม่ได้พูด ห้ามให้เด็กอ่าน ถ้าเด็กยังอ่านไม่ออก ไม่ต้องให้เขียน แต่ถ้าอ่านออกแล้วค่อยไปทักษะการเขียน วันนี้มีครูหลายท่านประเมินอ่านออกเขียนได้ เด็กอ่าน ไม่ออก แต่เด็กเขียนได้ มีไหมคะ เขาเรียกว่าวาดตามรูป เหมือนเด็กเขียนชื่อโรงเรียน

ลองไปให้เขาอ่านคำว่า “โรงแรม” เขาก็จะอ่านเป็น “โรงเรียน” เพราะภาพมันคล้ายกัน ระหว่างโรงเรียน และโรงแรม มันคล้ายกันมากเลย เพราะฉะนั้นเราอย่าเพิ่งฟันธงไปว่าเด็กเราอ่านออกนะ เราต้องเช็กก่อนว่าแล้วเราสอนอ่านแล้วหรือยัง ถ้าเขาอ่านออกเขาจะเขียนได้ แต่ถ้าเขาอ่านออกแล้วเขาเขียนไม่ได้แสดงว่าเรายังพัฒนาไปไม่ถึงทักษะนี้ แต่ถ้าเมื่อไหร่เขียนได้ จะต้องอ่านออก 100% มันไม่มีเขียนได้แล้วอ่านไม่ออก มันผิดธรรมชาติมากเลย คนที่ไปเช็กคือครูค่ะ ท่านรายงานมาว่าเด็กเขียนได้แต่อ่าน ไม่ออก เราต้องเช็กทันทีเลยละเพราะว่ามันผิดธรรมชาติแน่นอน

เพราะฉะนั้นต่อไปจะต้องสร้างบรรยากาศ อันนี้เป็นไฮไลต์ ครูของเราเป็นประเภทชี้เหนียวรอยยิ้มและอารมณ์ขัน กลัวเด็กไม่เคารพนับถือ แล้วเราชอบขวางเด็ก อารมณ์เสีย เพราะฉะนั้นคุณครูจะต้องฝึกเป็นนักแสดง คุณครูอนุบาลวันนี้เรียนเรื่อง ก ไก่ ครูก็ใส่หัวไก่มาแต่เช้าเลยคะ เพื่อนถามเป็นอะไร ก็บอกว่าวันนี้จะสอน ก ไก่ ถามว่าเด็กชอบไหม เด็กชอบ เด็กอ่านจะจำ ฮานิดหนึ่ง แต่เขาอยากเรียน ห้องเรียนทดลองสอนอย่างนี้ อีกห้องไม่ได้

สอน เริ่มมีอย่างนี้ว่าขอไปอยู่ห้องนี้ได้ไหมครู ทำไมครูไม่ทำเหมือนห้องนั้นบ้าง พอเด็กเริ่มเปรียบเทียบ ครูก็จะเริ่มไม่พอใจ โกรธ ก็ให้ไปอยู่ห้องโน้นสิ เขาแค่บอกว่าเขาต้องการครูที่มีอารมณ์ขัน มีบรรยากาศสนุกสนาน ไม่ใช่วันๆ หนึ่งมาเป็นสมุดเล่มเดียว เข้าห้องปุ๊บยืนอยู่จุดเดียว เมื่อไหร่ที่เป็นแพทเทิร์นมันก็จะมีความรู้สึกว่าได้ขยาดครูนะ เดียวครูจะบอกว่าเปิดหน้า 5 เขียนให้เสร็จ วางบนโต๊ะครู นี่ก็บรรยากาศเดิมๆ ร้องเพลงไม่เป็น ก็บอกว่าไม่ใช่ครู ปฐมวัยร้องเพลงไม่เป็น ร้องไม่เพราะ อยากจะร้องแต่ร้องไม่ได้เลยไม่ร้องเลย เล่านิทานก็ไม่ได้ เล่าไม่สนุก เด็กก็ไม่อยากฟัง แต่ก็พยายามแล้ว แต่มันเป็นความสามารถเฉพาะคนที่ไม่ได้ แต่ไม่ได้ก็ไม่พยายามหาอย่างอื่นให้เด็ก เอาเท่านั้นนะ เด็กก็จะเบื่อกับเรา คังนั้นเราก็ต้องสร้างบรรยากาศด้วยสื่อ ด้วยอะไรที่ปัจจุบันมันเอื้อเหลือเกิน อาจารย์ไม่ต้องมาเล่านิทานด้วยตัวเองหรือก เขาขาย เขาทำดีกว่าเราเยอะเลย นี่ครูก็พยายามแล้วก็ไม่ได้ ก็พยายามไปสรรหาในท้องตลาด มีอีกไหม ทำบัตรคำวาดรูป วาดไม่เหมือน อาจารย์ไซหน้าก็จะบอกว่าให้ครูสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้ได้ เราไปนิเทศก์ห้องเรียน ครูวันนี้สอนเรื่องคำเป็น สมมตินะคะ มีสื่ออะไรมาใส่ ครูต้องคิดคอนเซ็ปต์ว่าวันนี้ครูจะเป็นอะไร

ที่สำคัญที่สุด เด็กต้องได้ฝึกทักษะ ถ้าไม่ได้ฝึกทักษะ โมเดลมีแค่นั้น จบข่าว ครูต้องสอนแล้วซ่อมแล้วก็เสริมแล้วค่อยสอบ เพราะฉะนั้นสื่อสำหรับสอนก็คือสอน สื่อซ่อมก็คือสื่อซ่อม สื่อเสริมก็คือสื่อเสริม สอบก็คือสอบ การประเมินผลมีตั้งแต่สอบ สังเกต ชิ้นงาน โครงงาน ใบงาน คำถามคือแบบฝึกหัดเป็นคะแนนได้ไหม ไม่เป็นนะคะ เป็นแบบฝึกหัด ไม่เป็นคะแนนนะคะ แบบฝึกหัดอยู่ในชั้นสอน เอาไปทำคะแนนไม่ได้ ไม่รู้เรื่องแล้ว สอนไปไม่รู้เรื่องการซ่อมชดเชย แต่ของเราเป็นสอน ซ่อม เสริม ทำทุกอย่างพร้อมกัน สอนอย่างไรก็ไม่รู้ เพราะฉะนั้นถ้าเด็กไม่ได้เราก็ซ่อม อย่าลืมว่าเราสอนเด็ก 10 คน อาจไม่ได้อยู่แค่ 3 คน ทั้ง 3 คนนี้จึงเป็นการซ่อม แล้วที่เหลือก็เสริม จนกว่าเขาจะเกิดทักษะ แล้วเราก็อ่ประเมิน การประเมินทำได้หลายอย่าง สอบก็ได้ ชิ้นงานก็ได้ ใบงานก็ได้ ใบความรู้ไม่ได้ โครงงานได้ รายงานได้ เพราะมันเป็นผลพวงจากการเรียนแล้วรู้อจริง ผลิตเป็นชิ้นงาน ผลิตเป็นโครงงานได้ ออกมาเป็นผลลัพธ์ได้ วันนี้ถ้าอาจารย์สอนการเย็บเสื้อ วันนี้สอนการเนา การชุน การเย็บ สอบไปหมดแล้ว 2 สัปดาห์ ตอนนี้เด็กได้เบสิคเรื่องของการเย็บ ต่อไปสอนเรื่องการตัดผ้า สุดท้ายอาจารย์ก็จะบอกว่าให้นักเรียนเย็บผ้าเช็ดหน้ามาส่งครู จะให้คะแนนทั้งหมดได้ตอนที่เขาส่งผ้าเช็ดหน้า แต่ขั้นตอนที่สอนเย็บอยู่เอามาเป็นคะแนนไม่ได้ละ มีครูให้คะแนนจากแบบฝึกหัดใหม่คะ ให้กันนะ แล้วเดี๋ยววันสุดท้ายจะทำกำหนดการสอนให้ อาจารย์จะเห็นเลยว่าทำให้คะแนนจริงๆ ตามตัวชี้วัดมันให้อย่างไร การแบ่งน้ำหนักเป็นอย่างไร

สุดท้าย เราจะต้องให้เวลาการฝึกทบทวนเนื้อหาและเลือกนวัตกรรมการจากเรื่องใกล้ตัว ที่บ้านของอาจารย์ จังหวัดของอาจารย์ ตัวละครอะไรเป็นตัวละครเด่น ๆ วรรณกรรมเด่นๆ บ้างคะ อย่างบอกว่ามันเขย มันไม่เขยคะ นี่เป็นที่มาของการพัฒนาชุดภาษาไทย 350 ชั่วโมงในชั้น ป.1 ก่อนนะคะ เราใช้โมเดลนี้ นี่ก็โครงสร้างหลักสูตรที่เราทำเป็นที่มาของ 350 เราเตรียมความพร้อมให้ครูแค่ 15 ชั่วโมง คือ 3 คูณ 5 เท่ากับ 15 ชั่วโมง ใช่หรือไม่ แต่ในความเป็นจริงพอไปสอนจริง 1 สัปดาห์เตรียมความพร้อมไม่ทัน เพราะใน 1 สัปดาห์ พอเปิดเทอมมาปุ๊บไหนจะประชุม จัดตารางสอน ประชุมวิชาการ ประชุมนั่นนี่ เด็กมายังไม่พร้อม ห้องเรียนยังไม่โอเค กว่าจะเริ่มสอน สัปดาห์ที่ 3 สอนอย่างจริงจัง พอจะเริ่มสอนครูจะเริ่มอบรม เริ่มตั้งห้อง เริ่มไปโน่นนี่ ปัจจัยมีเยอะ ให้เรียนพยัญชนะอย่างเดียว

35 ชั่วโมง อันนี้ของ ป.1 นะคะ มีคนบอกว่าเยอะไปไหม สุดท้ายเรียนทั้งเทอมยังเรียนไม่ครบเลย เพราะน้องอนุบาลยังไม่ส่งพยานะมาให้อย่างเป็นทางการเป็นระบบนั่นเอง นี่คือโครงสร้างง่าย ๆ สำคัญที่สุดเรียนแค่มาตราตัวสะกดเองในภาคเรียนนี้ เพราะฉะนั้นถ้าเรียนจบตรงนี้ได้ก็จะได้คำประเภทแม่ ก กา มีเครื่องหมายวรรณยุกต์ ที่ถ้าที่มีตัวสะกดไม่มีเครื่องหมายวรรณยุกต์ กับอาจารย์ที่ไม่ได้จบเอกภาษาไทยก็จะคิดว่า "อะไรนะ" คือคำศัพท์มันเป็นศัพท์ทางเทคนิคหมดเลย แต่ถามว่านี่ท่านสอนหมดเลยใช่หรือไม่ ใช่ นี่คือโครงสร้างให้เรียนภาษาไทยวันละ 3 ชั่วโมง

ข้อตกลงเป็นเรื่องของท่านผู้บริหาร 1.ทำได้ไหม ขอ 3 ชั่วโมงในการเรียนภาษาไทย ตอนนี้นำกำลังเข้าสู่โมเดล 350 นะคะ ยังไม่ได้หมายความว่าทั้งหมดนี้ไปใช้ที่โรงเรียนของท่านนะ ขอเลย 3 ชั่วโมง 2.ต้องเน้นสอนแบบแจกรูปสะกดคำ วิชคณิต วิชาสังคม และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน พละให้เรียนตามปกติ ห้ามตัดออก ครูประจำชั้นขอ TA 1 คน คือครูผู้ช่วย เอาไว้สำหรับดูแลเด็กพิเศษ ใน 1 ห้องเรียนถ้ามีเด็กพิเศษ 1 คน จะดูแลหมดเลยละ แต่ถ้ามีครูคนเดียวแล้วไปดูแลเด็กพิเศษด้วย มันไม่ทันในห้อง เด็กอีก 10 คนจะดูแลคนที่ แต่ถ้าไม่มีคนดูแล เด็กพิเศษคนนั้นก็จะถูกปล่อยปละ เพราะฉะนั้นจะต้องมีคนคอยคุมเด็กอ่อนหรือเด็กที่มีปัญหาอยู่ ประคบ และที่สำคัญเด็กต้องเรียนไม่น้อยกว่า 95% ของเวลาทั้งหมด หมายความว่างานบุญ งานแต่ง ไม่ต้องไป เด็กให้พ่อแม่ไป ไม่ต้องตามครูย้ายไม่ต้องปิดโรงเรียน ไปเฉพาะที่ส่ง ที่เหลือให้เรียนหนังสือ แต่ของเราเป็นอย่างไรคะ มีกีฬา ต้องปิดตั้งแต่สัปดาห์ที่แล้วเพื่อเตรียมงาน ระหว่างสัปดาห์นี้แข่งกีฬา สัปดาห์ต่อไปเด็กเหนื่อยให้พักผ่อน ผ่านไปแล้ว 3 สัปดาห์อีกสัปดาห์ ผอ.ย้าย ไปไกลต้องไปทั้งสัปดาห์ ไปกันทั้งโรงเรียน อันนี้เป็นตัวอย่างทางใต้คะ ทางนี้มีไหมคะ

ต่อไปคะ นักเรียนจะต้องมีเวลาเรียน ครูต้องมีเวลาสอนมากกว่า 95% นักเรียนต้องมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่า 80% หมายความว่าต้องมาโรงเรียน ใครไม่มาต้องไปตาม ถ้าไม่มาอีกต้องไปสอนที่บ้าน ที่สำคัญขอกับผู้บริหาร ตอนนั้นว่าขอเครื่องเล่นวิดีโอ ไม่อย่างนั้นก็เครื่องฉาย หรือไมก็ทีวี 53 นิ้ว ให้ได้ไหมคะ เอาเงินประโยชน์ใช้สอยมาใช้ ก็ได้ทีวีมา ทีนี้เครื่องเล่นไม่เอา ขอโน้ตบุ๊กคนละ 1 เครื่อง ครูก็บอกไม่เป็นไร ใช้ของส่วนตัวได้ เพราะสื่อการเรียนการสอนทั้งหมดจะใส่ในพาวเวอร์พอยต์ทั้งหมดเลย ที่สำคัญ สน.ต้องติดตามนิเทศอย่างต่อเนื่องทั้งภายในและภายนอก ผอ.ก็ต้องลงนิเทศนั้นคะ สิ่งที่เราทำให้ครูคือชุดการสอน อย่างที่บอกว่าเราจะให้ครูภาษาไทยอยู่ติดกับตัวครูเลยคะ ไม่ต้องกลัวว่าจะทำหรือจะสอนผิดไวยากรณ์ แล้วมีชุดฝึกสำหรับเด็ก เป็นชุดฝึกที่ถ่ายเอกสารแบบง่ายๆ ไม่ต้องเข้าโรงพิมพ์ นี่คือชุดการสอนของครูนะคะ มีเป็นชุดๆ ไปเลยคะ ครูเพียงแค่เปิดโน้ตบุ๊ก เปิดจอแล้วก็สอนๆ เราใส่คอนเซ็ปต์ทั้งหมดแล้วนะคะ แต่จะใช้ชุดนี้ได้ต้องผ่านการอบรมก่อนเท่านั้น จะมาขอก็อปแล้วไปใช้เลยไม่ได้เด็ดขาด อันนั้นเราถือว่าคุณยังไม่เรียน คุณไม่ผ่านหลักสูตรคุณใช้ไม่ได้คะ อันนี้คือการสอนนะคะ เป็นพาวเวอร์พอยต์ละเอียดแบบเบสิกง่ายๆ ไม่มีอะไรนะคะ เราสอนพยานะ เราไม่มีให้ห้อง ก ไก่ ข ไข่ เด็ดขาด เราสอนเป็นอักษร 3 หมู่ เราสอนอย่างนี้ตั้งแต่อนุบาลเลยคะ บางคนบอกว่าอนุบาลนี้เรียนอักษรสูงแล้วหรือ ใช่คะเรียนตั้งแต่อนุบาลเลยคะ เรียนพยานะตั้งแต่อนุบาลเลยคะ นี่คือพัฒนาการทางภาษานะคะ แล้วลองคิดว่าวันนี้เด็กนักเรียน โรงเรียนวัดปราโมทย์สามารถบอกได้ว่าอักษรกลางมี 9 ตัว อักษรสูงมี 11 ตัว อักษรต่ำเดี่ยวมี 24 ตัว สมมติเด็กอนุบาลของท่านพูดได้ขนาดนี้ ท่านจะมีความสุขไหมคะ แล้วไม่ใช่แค่จำอย่างเดียว ถามได้ด้วยว่า ก ไก่ เป็นอักษรอะไร อักษรกลางคะ โรงเรียนอื่นที่ไม่ได้เรียนกับเราก็จะรู้สึกว่ามันมากไปไหมเชอ มันเยอะไปนะ แต่

จริงๆ มันคือรหัสลับของภาษาไทยเลยนะ ใครจะทำผลงานอาจารย์ 3 เอาไปทำได้เลยคะ ไม่สงวน หรือหวงลิขสิทธิ์นะคะ ที่นี้ชุดสำหรับเด็ก บังเอิญมันเป็นพับลิชเชอร์นะคะ เรามีตัวอย่างให้เรียบร้อย หลังจากนั้นง่ายๆ ไม่ต้องใช้แอป เฟิร์ช ไม่ต้องใช้กราฟิก ไม่ต้องใช้ความสามารถมากกว่า words ที่สำคัญไม่ต้องทำเอง เพราะทำให้แล้ว อันนี้ง่ายมาก เพราะฉะนั้นแค่นี้แบบนี้ วันๆ หนึ่งมีเท่านี้ ถ้าไม่ได้ก็อีกก็จบข่าว เงินเดือนก็ไม่ต้องขึ้น ชั้นก็ไม่ต้องเอา แค่นี้ 3 ชั่วโมง ได้ใหม่ นะ นี่คือชุดการสอนของเรา อันนี้คือแบบฝึก อันนี้น่าจะเป็นปลายๆ เอมแล้ว ขึ้นแม่จนแล้ว เด็ก ป.1 พอปลายเทอมเด็กจะอ่านอย่างนี้ได้คะ "วันนี้พอจะไปหาเพื่อนที่บ้านซานเมือง" ถ้าเด็กอ่านได้ขนาดนี้ท่านจะมีความสุข อันนี้เด็กของเราจะอ่านได้ขนาดนี้คะ แล้วเราจะจบที่การเขียนตามคำบอก นี่คือขั้นตอนของมัน ไม่ได้ยากอะไรเลยคะ ที่ยากคือต่อจากนี้แหละ พอจบ ป.1 เด็กต้องอ่านในเนื้อหาได้

คราวนี้มาดูกระบวนการสอนของเราซึ่งอันนี้เราจะไปใช้กับท่านที่โรงเรียนนะคะ 1.ก่อนสอนทุกคนจะต้องสร้างบรรยากาศด้วยเพลง นิทาน เกม จะด้วยความสามารถของตัวเองหรือความสามารถของสื่อก็แล้วแต่ แต่ต้องทำ หลังจากนั้นก็สอนด้วยชุดการสอน ชุดการสอนที่ถูกผลิตขึ้นมา ถ้าอาจารย์สอนเองได้ อาจารย์สอนเลยคะ แต่ถ้าอาจารย์สอนเองไม่ได้ให้ใช้ชุดการสอนที่มีมาให้ ถ้าท่านสอนคืออยู่แล้วให้ใช้สิ่งที่ตัวเองมี แต่ถ้าไม่มั่นใจให้ใช้วิธีการสอนกันผินะคะ ต่อไปฝึกให้ชำนาญแล้วหลังจากนั้นต้องจบด้วยการเสริมแรงใน 1 วัน นี่คือขั้นตอนของมัน 4 ขั้นตอน มาดูผลลัพธ์กันนะคะ อันนี้คือสร้างบรรยากาศก่อนนะคะ อันนี้เป็นห้องที่หนักสุดๆ ของนราธิวาส ห้องเรียนทดลอง ส่วนใหญ่โครงการทดลองมักเป็นโรงเรียนในเมือง แต่ของเราไปเอาที่ประมาณว่าไม่มีใครเข้าโครงการแล้วมาอยู่กับเรา กว่าจะได้ขนาดนี้ครู 2 ท่านนี้ถูกกระบวนการฝึกหนักมาก อันนี้พอเราสร้างบรรยากาศเสร็จ เด็กเป็นของเราแล้ว คือเคลิ้มแล้ว เราก็ไปหักดิบ เด็กกำลังเดินมามันส์ เราปิดเพลง ให้เขาเรียนก่อนคะ เดี่ยวเดินต่อนะคะ ขอเวลาเปลี่ยนหนึ่งนะคะ อยากเดินต่อให้เรียนก่อนนะ เด็กจะอยู่ในมือของเราแล้วตอนนี้ แล้วก็ไปสอน สอนด้วยชุดการสอนนะคะ คุณครูก็จะขึ้นไปสอนเด็ก ตอนนี้นี้เด็กใจเขาไม่ได้อยู่กับชุดการสอนหรอก เขาอยู่กับแรงเสริมเมื่อที่บอกว่าเดี๋ยวได้เดินต่อ แต่ในระหว่างนี้เขาก็ต้องเรียนนะคะ สิ่งที่เราให้ไป มีความสุขมาก ดูเขาฝึกกันลิคะ เขาเขียนกัน ฝึกความชำนาญในชุดทักษะของเด็ก พอเขียนไปก็ต้องอ่าน คือเขาอ่านได้มาแล้ว เพราะเขาฝึกมาแล้ว แล้วตอนเขาเขียน 1 ตัว เขาก็ต้องทบทวนการอ่าน แล้วเราจะสอนเรื่องของการเสริมแรง เมื่อที่เดินค้ำ ก็เดินต่อเลย คุณครูต้องควักกระเป๋าตั้งคั้งซื้อขนมคะ ผอ.เวลาได้ของขวัญของชำร่วยก็เอามาแจกแบบนี้คะ

ขอให้ดูที่เด็กคนนี้นะคะ จะเห็นว่าการทำงานที่ผ่านมาของเราเป็นแบบนี้คะ 1.เราร่วมมือกัน ตอนนั้นอาจารย์ไชนันเป็นศึกษานิเทศก์ภาค 12 นะคะ ตอนนี้เป็นภาค 8 อีก 2 เดือนเปลี่ยนเป็นภาค 7 เปลี่ยนจนเครียด สิ่งที่เราทำก็คือพัฒนาชุดการสอน พัฒนาคู่มือ และประเมิน ซึ่งก็ทำเหมือนที่ธนาคารไทยพาณิชย์ฯ ทำวันนี้นะคะ แล้ว ผอ.คะ ห้องเรียนต้องคัดกรอง อันนี้ตอนเราทำตอนนั้นเขามีคำตอบแทนให้ครูผู้ช่วย ผอ.ต้องลงนิเทศ ดังนั้นถ้า ผอ.ไม่รู้จักอักษรสูง กลาง ต่ำ ผอ.ก็นิเทศไม่ได้นะคะ อันนี้เราทำให้เรียบร้อยหมดนะคะ นี่คือสิ่งที่เราพัฒนาคู่มือ เราจะเน้นเรื่องหลักภาษาไทย เรานับหลักภาษาอย่างที่บอกว่าในเมื่อขาดองค์ความรู้ก็ต้องให้ห้องค้ความรู้ นี่ก็ผ่านไปผ่านมา นี่ท่านเลขาฯ นะคะ คุณครูต้องมานั่งเรียนออกเสียงใหม่คะ ท่านเลขาฯ ท่านก็มานั่งเฝ้าในห้องเรียน เพราะท่านเชื่อว่าถ้าพัฒนาแล้วจะทำได้นะคะ บางวันเราก็ผลิตสื่อแล้วก็เรียน นี่ครูในห้องทดลองก่อน ตอนแรกนะคะ ผลลัพธ์

เป็นการนิเทศติดตามนะคะ อันนี้เราก็จะมีการนิเทศ ผอ. โรงเรียนต้องทำเองหมดเลยนะคะ ปีที่ผ่านมาเราเริ่มวันที่ 11 ธันวาคม เราใช้เวลาเรียนแค่ 240 ชั่วโมง ขาดไปแค่ 110 ชั่วโมง หายไปไหน ผอ. ไปติดกีฬาสิ งานแต่ง เราควบคุมไม่ได้ เด็กได้เรียนแค่ 240 ชั่วโมง ก็จะอ่านออกเขียนได้เฉพาะที่เรียน ขาดไปอีก 110 ชั่วโมง ผอ. ต้องรับผิดชอบนะคะ ผลการพัฒนาของเราเป็นอย่างนี้ ใครๆ ก็เขียนได้ ว่าดีค่ะ ดีค่ะๆๆ ใครๆ ก็เขียนได้ เด็กคนนี้นั้นแรกที่เข้ามาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้เลยคะ และมีปัญหามาก ผ่านไป 1 เทอมเขาเป็นหัวหน้าห้องคะ ทุกครั้งที่เราไปนิเทศเขาจะโชว์พลังมาก นี่คือน้อง ป.1 นะคะ อันนี้เด็กพิเศษ 3 คนนี้นะคะ เขาอ่านตามอย่างเดียว พอให้เขียนเขาหยุดเลยคะ เพราะฉะนั้นเราไม่ได้ประเมินเขา นะคะ อันนี้ครูเด่นอย่างเดียวเลยคะ มีความสุขกับการที่เขาได้เรียนของเขาเองนะคะ ส่วนเด็กคนนี้ต้องล่อด้วยกระเป๋าสไปเคอร์แมนถึงยอมมาโรงเรียน เป็นเด็กอีกโรงเรียนหนึ่งที่ครูไม่เอาแล้ว เอามาฝาก ตอนนี้เขาเป็นเด็กโรงเรียนนี้ไปแล้วคะ คือเธอไม่ยอมกลับโรงเรียนเดิม ตอนนี้เธอยังอ่านหนังสือไม่ออกมากมาย แต่เขาขอมอ่านหนังสือ เข้าห้องเรียน อยู่ในระบบมากขึ้น เขาชอบวาดรูปอย่างเดียว ไม่ทำอย่างอื่นเลย อันนี้คือสิ่งที่เราเสริมไป ปัญหาคือโรงเรียนปิดบ่อย เด็กขาดเรียน ไม่มีสาเหตุ สภาพแวดล้อมไม่เอื้อ และมีเด็กพิเศษเรียนรวม

ตอนนี้เราขยายผลไปทั้งหมด 4 เขตพื้นที่ และอีก 9 เขตพื้นที่อย่างไม่เป็นทางการ ผลลัพธ์ที่ได้มา นราธิวาส เขต 1 จากที่สุดท้ายเมื่อ 2 ปีที่แล้ว ขึ้นมาเป็นอันดับ 1 ของเขต คือใน 11 เขตพื้นที่ขึ้นมาเป็นอันดับ 1 และเลื่อนระดับจากที่ 74 มาเป็นอันดับ 1 นี่คือผลจากที่เราพัฒนา เราดูผลลัพธ์ 3 ปีคะ เราทำกับเขา มา 3 ปี ทำจนเด็กเขาตอนนี้ขึ้น ป.3 พอผลสอบโอเน็ตออกมา ผลลัพธ์เขามีพัฒนาที่ดีขึ้น